

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๕๔

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ชานีนิวัต กรมหมื่นพิทยทราภพฤทัยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร
พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของ
รัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติ
ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่

(๑) บทบัญญัติมาตรา ๑๗ ถึงมาตรา ๓๒ แห่งพระราช
บัญญัตินี้และบัญชีอัตราภาษีเงินได้ (๑) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับในการ
จัดเก็บภาษีเงินได้สำหรับเงินได้สิ่งประเมินตั้งแต่ในปีภาษี
พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นต้นไป

(๒) บทบัญญัติมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้และ
บัญชีอัตราภาษีเงินได้ (๒) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓๔
แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่บริษัทและห้างหุ้นส่วน
นิติบุคคล ซึ่งรอบระยะเวลาบัญชีสิ้นสุดลงในหรือหลังวัน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

ให้บังคับพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่บทบัญญัติมาตรา ๗๖ ตรี
แห่งประมวลรัษฎากรตามที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยมาตรา ๓๓
แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันใช้บังคับพระราช
บัญญัตินี้

(๓) บทบัญญัติมาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๓๗ แห่งพระราช
บัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับสำหรับการจัดเก็บภาษีโรงค้าตั้งแต่ในปี
ภาษี พ.ศ. ๒๔๙๔ เป็นต้นไป

(๔) บทบัญญัติมาตรา ๓๘ ถึงมาตรา ๔๕ แห่งพระราช
บัญญัตินี้ว่าด้วยอากรแสตมป์ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นหกสิบวัน
นับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

(๕) บทบัญญัติมาตรา ๔๖ ถึงมาตรา ๔๘ แห่งพระราช
บัญญัตินี้ว่าด้วยอากรมหรรสพ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นสามสิบวัน
นับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

(๖) บทบัญญัติมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ
นี้ว่าด้วยภาษีโรงแรมภักดาการ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นสามสิบวัน
นับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในลักษณะ ๔ แห่งประมวล
รัษฎากรว่าด้วยเงินช่วยการประถมศึกษา นับตั้งแต่ปีเงินช่วย

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

การประถมศึกษา ซึ่งเริ่มแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๕๓ เป็นต้นไป

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓ บรรดารัษฎากรประเภทต่าง ๆ ซึ่งเรียกเก็บ
ตามประมวลรัษฎากรนี้ จะตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อการต่อไป
นี้ได้”

(๑) ลดอัตราเพื่อให้เหมาะสมกับเหตุการณ์หรือสภาพ
ของบางท้องถิ่น

(๒) ยกเว้นแก่บุคคลหรือองค์การระหว่างประเทศตาม
ข้อผูกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อองค์การสหประชาชาติ หรือ
ตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสัญญา หรือตามหลัก
ถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกันกับนานาประเทศ

การลดหรือยกเว้นตาม (๑) และ (๒) นั้น จะตรา
พระราชกฤษฎีกายกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงก็ได้”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

“มาตรา ๓ ทวิ ถ้าเจ้าพนักงานดังจะกล่าวต่อไปนี้เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรต้องได้รับโทษจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้องก็ให้มีอำนาจเปรียบเทียบ โดยกำหนดค่าปรับแต่สถานเดียวในความผิดต่อไปนี้ได้ คือ

๑. ความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๑๒๔ มาตรา ๑๒๕ มาตรา ๑๒๗ มาตรา ๑๒๘ มาตรา ๑๔๒ มาตรา ๑๔๓ มาตรา ๑๖๕ มาตรา ๒๐๕ มาตรา ๒๔๓ มาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๖๐ และมาตรา ๒๖๑ ซึ่งเกิดขึ้นในจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรี ให้เป็นอำนาจของอธิบดี ถ้าเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น ให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัด

๒. ความผิดตามมาตรา ๑๒๖ มาตรา ๒๐๘ มาตรา ๒๑๐ มาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๒ มาตรา ๒๔๔ และมาตรา ๒๔๕ ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมสรรพากร ผู้แทนกรมอัยการ และผู้แทนกรมตำรวจ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ถ้าผู้ต้องหายินยอมตามที่เปรียบเทียบและใช้ค่าปรับตามที่เปรียบเทียบเสร็จแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้ต้องห้ามให้ถูกฟ้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้น”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๓ ทวิ บุคคลใดจะต้องเสียเงินเพิ่มภาษีอากรตามบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรนี้ และบุคคลนั้นยินยอมและชำระเงินเพิ่มภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มบุคคลนั้นมิให้ต้องรับผิดชอบเสียเงินเพิ่มภาษีอากร”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓ จัตวา แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๓ จัตวา ในกรณีที่บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรกำหนดให้บุคคลไปเสียภาษีอากร ณ ที่ว่าการอำเภอ รัฐมนตรีจะประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้ไปเสีย ณ สำนักงานแห่งอื่นก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ การเสียภาษีอากรนั้น ให้ถือว่าเป็นการสมบูรณ์เมื่อได้รับใบเสร็จรับเงินซึ่งหัวหน้าสำนักงานแห่งนั้นได้ลงลายมือชื่อรับเงินแล้ว”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษา
การตามประมวลรัษฎากรนี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) แต่งตั้งเจ้าพนักงาน

(๒) ให้ใช้หรือให้ยกเลิกเสตมป์ โดยกำหนดให้นำมา
แลกเปลี่ยนกับเสตมป์ที่ใช้ได้ภายในเวลาและเงื่อนไขที่
กำหนด แต่ต้องให้เวลาไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

(๓) กำหนดส่วนลดและกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการ
ให้เป็นไปตามบทแห่งประมวลรัษฎากรนี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
แล้ว ให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙ เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ถ้า
จำเป็นต้องคำนวณเงินตราต่างประเทศเป็นเงินตราไทยเพื่อ
ปฏิบัติการตามลักษณะนี้ ให้คิดตามอัตราแลกเปลี่ยนซึ่ง
กระทรวงการคลังประกาศเป็นคราว ๆ”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘ ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๘ ทวิ เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ถ้า
จะต้องตราค่าทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดเป็นเงิน ให้ถือ
ราคาหรือค่าอันพึงมีในวันที่ได้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์
นั้น”

มาตรา ๑๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรค ๓ ของ
มาตรา ๑๗ แห่งประมวลรัษฎากร

“เพื่อประโยชน์แห่งการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอากรตาม
ประมวลรัษฎากร ในกรณีซึ่งบุคคลเป็นการทั่วไปให้มีบัญชี
พิเศษและให้กรอกข้อความที่ต้องการลงในบัญชีนั้น ให้อธิบดี
มีอำนาจสั่งได้เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีแล้ว คำสั่งเช่น
ว่านี้ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และให้บุคคลดังกล่าว
ปฏิบัติตาม”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๘ เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นใน
ลักษณะนี้ ถ้าภายในเวลาห้าปีนับแต่วันที่ได้นายการแล้ว

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

เจ้าพนักงานประเมินมีเหตุอันควรเชื่อว่า ผู้ใดแสดงรายการตามแบบที่ยื่นไม่ถูกต้องตามความจริงหรือไม่บริบูรณ์ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจออกหมายเรียกตัวผู้ยื่นรายการนั้นมาไต่สวน และออกหมายเรียกพยานกับสั่งให้ผู้ยื่นรายการหรือพยานนั้นนำบัญชีหรือพยานหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาแสดงได้ แต่ต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันส่งหมาย”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ เมื่อได้จัดการตามมาตรา ๑๕ และทราบข้อความแล้ว เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจที่จะแก้จำนวนเงินที่ประเมินหรือที่ยื่นรายการไว้เดิมโดยอาศัยพยานหลักฐานที่ปรากฏ และแจ้งจำนวนเงินที่ต้องชำระอีกไปยังผู้ต้องเสียภาษีอากร ในกรณีนี้จะอุทธรณ์การประเมินก็ได้”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

“ มาตรา ๒๓ ผู้ใดไม่ยื่นรายการ ให้อำเภอหรือเจ้าพนักงานประเมินแล้วแต่กรณี มีอำนาจออกหมายเรียกตัวผู้นั้นมาไต่สวน และออกหมายเรียกพยานกับสั่งให้ผู้ที่ไม่ยื่นรายการ หรือพยานนั้นนำบัญชีหรือพยานหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาแสดงได้ แต่ต้องให้เวลาล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันนับแต่วันส่งหมาย ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๕๑ เว้นแต่จะแสดงว่าได้มีเหตุสุดวิสัย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๗ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๗ ผู้ใด

(๑) โดยรู้อยู่แล้ว หรือจงใจแจ้งข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรตามลักษณะนี้ หรือ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๒) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกง หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร

ผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ”

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๕ ในหมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“เงินได้พึงประเมิน” หมายความว่า เงินได้อันเข้าลักษณะพึงเสียภาษีในหมวดนี้ เงินได้ที่กล่าวนี้ให้หมายความรวมถึงตลอดถึงทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่นที่ได้รับซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

“ปีภาษี” หมายความว่า ปีประจิดทิน

“ภาษีปกติ” หมายความว่า ภาษีเก็บจากเงินได้นออัตราภาษีปกติ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

“ ภาษีเสริม ” หมายความว่า ภาษีเก็บจากเงินได้ใน
อัตราภาษีเสริม

“ ภาษีเงินได้ ” หมายความว่า ภาษีปกติ หรือภาษี
เสริม หรือทั้งสองอย่างรวมกัน ”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความใน (๔) ของมาตรา ๔๐
แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๔) เงินได้ที่เป็น

(ก) ดอกเบี้ยจากพันธบัตร หุ้นกู้ เงินกู้ยืม จำนำ
จำนอง หรือจากเงินฝาก

(ข) เงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรจาก
บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(ค) เงินโบนัสที่จ่ายแก่ผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วน
ในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(ง) เงินลดทุนของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
เฉพาะส่วนที่จ่ายไม่เกินกว่ากำไรและเงินที่กัณฑ์ไว้ร่วมกัน

(จ) เงินเพิ่มทุนของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติ
บุคคลซึ่งตั้งจากกำไรที่ได้มาหรือเงินที่กัณฑ์ไว้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(ณ) ผลประโยชน์ที่ได้จากการที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลควบเข้ากัน หรือการรับช่วงกัน หรือการเลิกกัน ซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าเงินทุน

ความใน (ก) นี้มิให้ใช้บังคับแก่ดอกเบี้ยยจากพันธบัตรของรัฐบาลไทย จากเงินฝากธนาคารออมสิน และจากเงินฝากธนาคารเฉพาะส่วนที่ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยของธนาคารออมสิน”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในวรรคท้ายของมาตรา ๔๐ แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๔๑ ผู้มีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเนื่องจากหน้าที่งานหรือกิจการที่ทำในประเทศไทย หรือเนื่องจากกิจการของนายจ้างในประเทศไทย หรือเนื่องจากทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย ต้องเสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ ไม่ว่าเงินได้นั้นจะจ่ายในหรือนอกประเทศ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ผู้อยู่ในประเทศไทย มีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ ในปีที่ภาษีที่ล่วงมาแล้วเนื่องจากหน้าที่งานหรือกิจการที่ทำในต่างประเทศ หรือเนื่องจากทรัพย์สินที่อยู่ในต่างประเทศ ต้องเสียภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติในส่วนนี้ เมื่อนำเงินได้พึงประเมินนั้นเข้ามาในประเทศไทย

ผู้ใดอยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะรวมเวลาทั้งหมดถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันในปีภาษีใด ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย "

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๒ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

" มาตรา ๔๒ ทวิ เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑) เฉพาะที่ได้กำหนดจำนวนซึ่งจะต้องจ่าย และระยะเวลาการจ่ายไว้แน่นอนและเป็นการประจำ หรือที่จ่ายในเมื่อได้ออกจากการงานแล้วโดยเด็ดขาด ขอมให้หักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมาสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการอาชีพร้อยละ ๒๐ แต่ต้องไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท "

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๗ แห่งพระราช
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.
๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๔๘ (๒)
เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ เมื่อได้หักตามมาตรา ๔๒
ทวิ ถึงมาตรา ๔๖ แล้ว ให้ได้ลดหย่อนอีกครั้งต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่ผู้ต้องเสียภาษีมีภริยาอยู่ร่วมกันตลอดปี
ภาษีที่ล่วงมาแล้ว ซึ่งต้องประเมินเรียกเก็บภาษีเงินได้เสมือน
เป็นคน ๆ เดียวตามมาตรา ๔๗ ทวิ

(ก) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับส่วนตัว
สามีและภริยา ๓,๕๐๐ บาท

(ข) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๔๒ ทวิ
สำหรับส่วนตัวภริยาโดยเฉพาะอีกร้อยละ
๒๐ ของเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๑)
ที่ภริยาได้รับ แต่ต้องไม่เกิน ๑,๕๐๐ บาท

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

(ก) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับบุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ อันอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูคนละ ๕๐๐ บาท แต่มิให้ลดหย่อนให้สำหรับบุตรที่มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป

(๒) ในกรณีที่ผู้ต้องเสียภาษีสามีหรือภริยาอยู่ร่วมกันบางเวลาในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว

(ก) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับส่วนตัว ๒,๐๐๐ บาท

(ข) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับสามีหรือภริยา ๑,๕๐๐ บาท

(ค) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับบุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ อันอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูคนละ ๕๐๐ บาท แต่มิให้ลดหย่อนให้สำหรับบุตรที่มีเงินได้พึงประเมิน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป

(๓) ในกรณีอื่น

(ก) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับส่วนตัว

๒,๐๐๐ บาท

(ข) ลดหย่อนให้เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับบุตรซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ อันอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูคนละ ๕๐๐ บาท แต่มิให้ลดหย่อนให้สำหรับบุตรที่มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป

การลดหย่อนสำหรับบุตรนั้นให้ได้รับตลอดทั้งปีไม่ว่ากรณีที่ได้รับลดหย่อนจะมีย่อยตลอดปีหรือไม่ "

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๔๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๕

“ มาตรา ๔๘ เงินได้พึงประเมินต้องเสียภาษีเงินได้ตาม
ต่อไปนี้ ”

(๑) เงินได้พึงประเมิน เมื่อได้หักตามมาตรา ๔๒ ทวิ
ถึงมาตรา ๔๗ แล้ว เหลือเท่าใด เป็นเงินได้สุทธิ ต้อง
เสียภาษีในอัตราภาษีปกติ แต่ภาษีที่เรียกเก็บนี้มีให้เกิน ๖
ใน ๑๐ ของจำนวนเงินได้พึงประเมินเฉพาะส่วนที่เกินกว่า
๔,๘๐๐ บาท

ในกรณีผู้มีเงินได้พึงประเมินตั้งแต่ ๘๕,๐๐๐ บาทขึ้นไป
ไป ภาษีที่เรียกเก็บตามความในวรรคก่อนต้องไม่น้อยกว่า
พันละ ๑ บาทของยอดเงินได้พึงประเมิน

(๒) เงินได้พึงประเมินเมื่อได้หักตามมาตรา ๔๒ ทวิ
ถึงมาตรา ๔๗ แล้ว เหลือเท่าใด เป็นเงินได้สุทธิ ต้อง
เสียภาษีในอัตราภาษีเสริมเฉพาะจำนวนเงินได้สุทธิตัวส่วนที่เกิน
กว่า ๑๒,๐๐๐ บาท

อัตราภาษีปกติและภาษีเสริมให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้
ในบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวดนี้

ถ้าภาษีเงินได้ที่เจ้าพนักงานประเมินได้ประเมินแล้ว มี
จำนวนต่ำกว่า ๑ บาท เป็นอันไม่ต้องเรียกเก็บ ”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราช
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.
๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ เงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๕)
ซึ่งต้องชำระภาษีโรงเรือนและที่ดิน หรือเงินช่วยบำรุงท้องถิ่น
ไม่ต้องเสียภาษีปกติ แต่ต้องเสียภาษีเสริม เมื่อยอดเงิน
ได้สุทธิตามมาตรา ๔๘ (๒) ทั้งหมดมีจำนวนเกินกว่า
๑๒,๐๐๐ บาท ”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ ทวิ แห่ง
ประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๐ แห่ง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ทวิ ในกรณีที่สามเกี่ยวกับภรรยาที่ดี บิดากับ
บุตรผู้เยาว์ที่ดี บิดามารดา กับบุตรผู้เยาว์ที่ดี มารดากับบุตร
ผู้เยาว์ที่ดี มีหุ้นในห้างหุ้นส่วน ซึ่งมีใช้นิติบุคคล และในห้าง
หุ้นส่วนนั้น ไม่มีผู้เป็นหุ้นส่วนอื่น หรือมีผู้เป็นหุ้นส่วนอื่น

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ เมษายน ๒๔๘๔

แต่ผู้เป็นหุ้นส่วนอื่นนั้นมีหุ้นรวมกันไม่ถึงร้อยละ ๕๐ ของ
เงินทุนให้ถือว่า เงินได้จากกิจการของห้างหุ้นส่วนเฉพาะส่วน
ของบุคคลต่าง ๆ ในรอบครบที่กล่าว เป็นเงินได้ของบุคคล
คนเดียวคือเป็นของสามีหรือบิดาในสามกรณีที่กล่าวในลำดับ
แรก หรือเป็นของมารดาในกรณีที่กล่าวในลำดับสุดท้าย
และให้บุคคลต่าง ๆ ในรอบครบที่กล่าวนั้นร่วมรับผิดชอบในการ
เสียภาษีที่ค้างชำระนั้นด้วย

ถ้าสามีภริยาหย่าขาดจากกันในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว เงิน
ได้ส่วนของภริยาที่ได้รับในปีนั้นให้ถือเป็นของภริยา ”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งประมวล
รัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราช
บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๐ ให้บุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม
หรือคณะบุคคลผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑)
(๒) (๓) (๔) เว้นแต่ดอกเบี้ยเงินกู้ยืม จ่านำ จ่านอง
และ (๕) หักภาษีเงินได้ไว้ทุกคราวที่จ่ายเงินตามวิธีต่อไปนี้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๔๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

(๑) สำหรับเงิน ได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) ให้
 เงินที่จ่ายด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย เพื่อให้ได้จำนวน
 เงินเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายทั่วไป แล้วคำนวณภาษีตามเกณฑ์
 ในมาตรา ๕๘ ได้เงินภาษีเท่าใด ให้แบ่งออกเป็นส่วนโดย
 หารด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่าย เป็นเงินเท่าใด ให้หักไว้
 เท่านั้น

เมื่อถึงคราวจ่ายเงินครั้งสุดท้ายในปีหนึ่ง ๆ ให้บุคคล
 ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม หรือคณะบุคคลดังกล่าวแล้ว
 หักเงินครั้งสุดท้ายนั้นไว้โดยเพิ่ม หรือลดเงินตามที่จำเป็น
 เพื่อให้ยอดเงินที่หักในปีนั้นพอดีกับจำนวนภาษีที่ต้องเสีย
 ทั่วไป

(๒) สำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๒) (๓)
 และ (๔) ให้คำนวณหักตามอัตราภาษีเงินได้

(๓) สำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๓)
 เฉพาะสินจ้างแห่งการรับเหมาทำการโยธา มีจำนวนรวมกัน
 ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ให้คำนวณหักตามอัตราภาษี
 ปกติจากเงินได้พึงประเมินที่ได้หัก ค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๕๕
 แล้ว ได้เงินภาษีเท่าใด ให้หักไว้เท่านั้น "

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๑ เจ้าพนักงานประเมินอาจส่งหนังสือแจ้ง
ความแก่บุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม หรือคณะบุคคล
ให้ยื่นบัญชีจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) (๒)
(๓) (๔) และ (๕) หรือพยานหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่อง
เพื่อตรวจสอบการหักภาษี ณ ที่จ่ายได้ตามที่เห็นสมควร และ
ผู้ได้รับหนังสือแจ้งความต้องปฏิบัติตามภายในสิบห้าวันนับ
แต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งความ ”

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งประมวล
รัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๓ ในกรณีที่รัฐบาลเป็นผู้จ่ายเงินได้พึง
ประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) และ (๕) ให้เป็นหน้าที่ของ
เจ้าพนักงานผู้จ่ายเงินที่จะตรวจสอบให้แน่ใจว่า จำนวนเงิน
ภาษีที่จะต้องหักตามมาตรา ๕๐ นั้น ได้คำนวณและจดไว้ใน
ฎีกาเบิกเงินแล้ว และให้เป็นที่หน้าที่ที่จะหักเงินจำนวนนั้น
ก่อนจ่าย แต่ถ้ามิได้มีการตั้งฎีกาเบิกเงิน ก็ให้เจ้าพนักงาน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ผู้จ่ายเงินปฏิบัติการตามมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๕ โดยอนุโลม ”

มาตรา ๒๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๖ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๖ บุคคลทุกคน เว้นแต่ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ถ้ามีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินกว่า ๔,๘๐๐ บาท ให้ยื่นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินที่ตนได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว พร้อมทั้งข้อความอื่น ๆ ภายในเดือนกุมภาพันธ์ทุก ๆ ปี ตามแบบที่อธิบดีกำหนด ต่อเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

ในกรณีที่คณะบุคคลซึ่งมิใช่นิติบุคคลประกอบกิจการเป็นหุ้นส่วน ได้รับเงินได้พึงประเมิน นอกจากบุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนต้องยื่นรายการดังกล่าวแล้ว ให้คณะบุคคลนั้นยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนด แสดงรายการเกี่ยวกับหุ้นส่วน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

“ มาตรา ๕๓ ทวิ ถ้าผู้มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินกว่า ๔,๘๐๐ บาท ถึงแก่ความตายเสียก่อนที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๖ หรือก่อนที่ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๓ ให้เป็นหน้าที่ของผู้จัดการมรดกหรือของทายาทหรือผู้คนที่ครอบครองทรัพย์สินมรดกแล้วแต่กรณี ปฏิบัติแทน ”

มาตรา ๓๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๔ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๔๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๔ ภายในเดือนมกราคมทุก ๆ ปี

(๑) ให้หัวหน้าส่วนราชการในกระทรวงทบวงกรมและหัวหน้าสาขาส่วนราชการตามท้องที่ยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดไปยังเจ้าพนักงานประเมิน แสดงรายการจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) และ (๓) แต่ถ้าอธิบดีเห็นสมควรจะยกเว้นไม่ให้อ้างอิงก็ได้

(๒) ให้บุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท สมาคม หรือคณะบุคคลผู้มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ตามมาตรา ๕๐ ยื่นรายการ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๕

ตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อเจ้าพนักงานประเมิน แสดง
รายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) (๒)
(๔) และ (๓)”

มาตรา ๓๓ ให้ยกเลิกความในส่วน ๓ ของหมวด ๓
ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปน
แทน

“ ส่วน ๓

การเก็บภาษีจากบริษัท และห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

มาตรา ๖๕ เงินได้ที่ต้องเสียภาษีตามความในส่วนนี้ คือ
กำไรสุทธิซึ่งได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการที่กระทำใน
รอบระยะเวลาบัญชี และรอบระยะเวลาบัญชีดังกล่าว ให้มี
กำหนดสิบสองเดือน เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้ จะน้อยกว่า
สิบสองเดือนก็ได้ คือ

(ก) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเริ่มตั้งใหม่ จะถือ
วันเริ่มตั้งถึงวันหนึ่งวันใดเป็นรอบระยะเวลาบัญชีแรกก็ได้

(ข) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอาจยื่นคำร้องต่อ
อธิบดี ขอเปลี่ยนวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี ในกรณี
เช่นว่านี้ ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตสุดแต่จะ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

เห็นสมควร คำสั่งเช่นนั้น ต้องแจ้งให้บริษัทหรือห้าง
หุ้นส่วนนิติบุคคลผู้ยื่นคำร้องทราบภายในเวลาอันสมควร

มาตรา ๖๕ ทวิ การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อคำนวณภาษี
ในส่วนนี้ ให้เป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) รายการที่ระบุไว้ในมาตรา ๖๕ ตรี ไม่ให้ถือเป็น
รายจ่าย

(๒) ค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคา ให้หักได้ไม่เกินกว่า
อัตราซึ่งกำหนดในพระราชกฤษฎีกา

(๓) ราคาสินค้าคงเหลือเมื่อวันสุดท้ายของรอบระยะเวลา
บัญชี ให้คำนวณตามราคาทุนหรือราคาตลาด แล้วแต่
อย่างใดจะน้อยกว่า และให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าคง
เหลือยกมาสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีใหม่ด้วย

(๔) ราคาทรัพย์สินอื่นนอกจาก (๓) ให้ถือตามราคา
ในวันสุดท้าย ของรอบระยะเวลาบัญชี ก่อนวันใช้บังคับบท
บัญญัติในส่วนนี้ ถ้าได้ทรัพย์สินหลังจากนั้น ให้ถือตาม
ราคาพึงซื้อทรัพย์สินนั้นได้ตามปกติ และห้ามมิให้ดัดราคา
เพิ่มขึ้น เว้นแต่ในกรณีที่แม้จะมีได้มีการดัดราคาเพิ่มขึ้น ก็
ยังมีกำไรสุทธิอยู่

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๕) ในกรณีโอนทรัพย์สินใดๆ โดยมีค่าตอบแทนต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุผลสมควร หรือโดยไม่มีค่าตอบแทน เจ้าพนักงานประเมินอาจประเมินราคาทรัพย์สินนั้นตามราคาตลาดได้

(๖) การจำหน่ายหนี้สูญจากบัญชีลูกหนี้จะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้ปฏิบัติการโดยสมควร เพื่อให้ได้รับชำระหนี้แล้ว เว้นแต่ตามพฤติการณ์ไม่อาจปฏิบัติการเช่นนั้นได้โดยสมควร แต่ถ้าได้รับชำระหนี้ในรอบระยะเวลาบัญชีใดให้นำมาคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น

หนี้สูญรายได้ก็นำมาคำนวณเป็นรายได้แล้ว หากได้รับชำระในภายหลัง ก็มีให้นำมาคำนวณเป็นรายได้อีก

(๗) เงินตรา ทรัพย์สิน และหนี้สินซึ่งมีค่า หรือราคาเป็นเงินตราต่างประเทศ ให้คำนวณค่าหรือราคาเป็นเงินตราไทยตามส่วนเฉลี่ยของอัตราที่ธนาคารพาณิชย์รับซื้อเงินตราต่างประเทศครั้งหลังที่สุดแห่งวันทำการสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี หรือราคาทุนแล้วแต่อย่างใดจะน้อยกว่า

มาตรา ๖๕ ตี ๖ ราชการต่อไปนี้ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๑) เงินสำรองต่าง ๆ นอกจาก

(ก) เงินสำรองจากเบี้ยประกันภัยเพื่อสมทบทุนประกันภัยของบริษัทประกันชีวิต เฉพาะส่วนที่กันไว้ก่อนคำนวณกำไร แต่ต้องไม่เกินร้อยละ ๗๕ ของจำนวนเบี้ยประกันที่ได้รับในรอบระยะเวลาบัญชี

(ข) เงินสำรองจากเบี้ยประกันภัยเพื่อสมทบทุนประกันภัยของบริษัทประกันภัยอื่น ๆ เฉพาะส่วนที่กันไว้ก่อนคำนวณกำไร แต่ต้องไม่เกินร้อยละ ๓๐ ของจำนวนเบี้ยประกันที่ได้รับในรอบระยะเวลาบัญชี

(๒) เงินกองทุน เว้นแต่กองทุนสำรองเลี้ยงชีพซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่กระทำการในประเทศไทยได้จ่ายสมทบและจัดสรรไว้เพื่อประโยชน์แก่ลูกจ้างโดยเฉพาะ เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพนี้ ให้หักเป็นค่าใช้จ่ายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีที่จ่ายแก่ลูกจ้างโดยเด็ดขาดในจำนวนที่ไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินเดือนทั้งหมดของผู้รับ ซึ่งบริษัท

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล นั้นถือเป็นหลักคำนวณเงินสมทบ
กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

(๓) รายจ่ายอันมีลักษณะเป็นการส่วนตัว การให้โดย
เสนหา หรือการกุศล เว้นแต่การกุศลสาธารณะในส่วนที่ไม่
เกินร้อยละ ๑ ของกำไรสุทธิ

(๔) ค่ารับรองหรือค่าบริการในส่วนที่เกินสมควร

(๕) รายจ่ายอันมีลักษณะเป็นการลงทุน หรือรายจ่าย
ในการต่อเติม เปลี่ยนแปลง ขยายออก หรือทำให้ดีขึ้นซึ่ง
ทรัพย์สิน แต่ไม่ใช่เป็นการซ่อมแซมให้คงสภาพเดิม

(๖) ภาษีเงินได้ของบริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(๗) การถอนเงินโดยปราศจากคำตอบแทนของผู้เป็น
หุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(๘) เงินเดือนของ ผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนเฉพาะ
ส่วนที่จ่ายเกินสมควร

(๙) รายจ่ายซึ่งกำหนดขึ้นเองโดยไม่มีภาระจ่ายจริง หรือ
รายจ่ายซึ่งควรจะได้จ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีอื่น เว้นแต่
ในกรณีที่ไม่สามารถจะลงจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีใด ก็อาจ
ลงจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีที่ถัดไปได้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๑๐) ค่าตอบแทนแก่ทรัพย์สินซึ่งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเป็นเจ้าของและใช้เอง

(๑๑) ดอกเบี้ยที่คิดให้สำหรับเงินทุน เงินสำรองต่าง ๆ หรือเงินกองทุนของตนเอง

(๑๒) ผลขาดทุนของรอบระยะเวลาบัญชีก่อนๆ เฉพาะส่วนที่มีเงินสำรองหรือกำไรยกมาที่จะชดเชย หรือผลเสียหายอันอาจได้กลับคืนเนื่องจากการประกันหรือสัญญาคุ้มกันใด ๆ

(๑๓) รายจ่ายซึ่งมิใช่รายจ่ายเพื่อ หากำไร หรือเพื่อกิจการโดยเฉพาะ

(๑๔) รายจ่ายซึ่งมิใช่รายจ่าย เพื่อ กิจการ ในประเทศ ไทยโดยเฉพาะ

(๑๕) ค่าซื้อทรัพย์สินและรายจ่ายเกี่ยวกับการซื้อหรือขายทรัพย์สินในส่วนที่เกินปกติโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๑๖) ค่าของทรัพย์สินการชดเชยชาติที่สูญหรือสิ้นไปเนื่อง จากกิจการที่ทำ

(๑๗) ค่าของทรัพย์สินนอกจากสิน ค่าที่ต่ำกว่าค่าลง
ทั้งนี้ภายใต้บังคับมาตรา ๖๕ ทวิ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๑๔) รายจ่ายที่มีลักษณะเช่นเดียวกับที่ระบุไว้ใน (๑) ถึง (๑๓) ตามที่จะได้กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๖๖ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย หรือที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ และกระทำการในประเทศไทย ต้องเสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศและกระทำการในที่อื่น ๆ รวมทั้งในประเทศไทย ให้เสียภาษีในกำไรสุทธิจากกิจการหรือเนื่องจากการที่ได้กระทำในประเทศไทยในรอบระยะเวลาบัญชี และการคำนวณกำไรสุทธิให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๕ ทวิ แต่ถ้าไม่สามารถจะคำนวณกำไรสุทธิดังกล่าวแล้วได้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการประเมินภาษีตามมาตรา ๗๑ (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๗ การเสียภาษีตามความในส่วนนี้ ให้เสียตามอัตราที่กำหนดไว้ในบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา ๖๖

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

พรรคสอง กระทำกิจการขนส่งผ่านประเทศต่าง ๆ ให้เสีย
ภาษีเฉพาะกิจการขนส่งตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีรับขนคนโดยสาร ให้เสียภาษีในอัตรา
ร้อยละ ๑ ของค่าโดยสาร ค่าธรรมเนียมและ
ประโยชน์อื่นใดที่เรียกเก็บในประเทศไทยก่อน
หักรายจ่ายใด ๆ เนื่องในการรับขนคนโดยสาร
นั้น

(๒) ในกรณีรับขนของ ให้เสียภาษีในอัตราร้อยละ
๑ ของค่าระวาง ค่าธรรมเนียม และประโยชน์
อื่นใดที่เรียกเก็บไม่ว่าในหรือนอกประเทศไทย
ก่อนหักรายจ่ายใด ๆ เนื่องในการรับขนของ
ออกจากประเทศไทยนั้น

มาตรา ๖๘ ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเสียภาษี
ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสุดท้ายของรอบระยะเวลา
บัญชี พร้อมกับยื่นรายการซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการคำนวณ
ภาษี เกี่ยวกับจำนวนกำไรสุทธิและจำนวนเงินภาษีที่ต้องเสีย
ต่ออำเภอตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

ความในมาตรา ๒๒ มิให้ใช้บังคับในกรณีแสดงรายการ
ไม่ถูกต้องตามความจริงหรือไม่บริบูรณ์เพราะการหักรายจ่าย
ไม่เป็นไปตามมาตรา ๖๕ ทวิ

มาตรา ๖๔ ทวิ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณภาษี ให้
บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจัดทำบัญชีงบดุลย์ บัญชี
ทำการและบัญชีกำไรขาดทุนในรอบระยะเวลาบัญชีตาม
มาตรา ๖๕

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา ๖๖ วรรค
สอง ซึ่งกระทำการกิจการขนส่งผ่านประเทศต่าง ๆ ให้ทำบัญชี
รายรับก่อนหักรายจ่ายเกี่ยวกับค่าโดยสาร ค่าระวาง ค่า
ธรรมเนียมและประโยชน์อื่นใด อันต้องเสียภาษีแทนบัญชี
งบดุลย์ บัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุนในรอบระยะเวลา
บัญชีเฉพาะกิจการขนส่งดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๖๕ ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสุดท้าย
ของรอบระยะเวลาบัญชี ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
ยื่นรายการซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการคำนวณภาษีตามมาตรา
๖๕ และมาตรา ๖๕ ทวิ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗
เกี่ยวกับรายรับ รายจ่าย กำไรสุทธิและรายการอื่นๆ ต่อ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

เจ้าพนักงานประเมินตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมด้วยบัญชี
งบดุลย์ บัญชีทำการและบัญชีกำไรขาดทุนหรือบัญชีรายรับ
ก่อนหักรายจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีที่กล่าวแล้วแต่กรณี

ถ้าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลไม่สามารถยื่นรายการ
ดังกล่าวในวรรคก่อน และได้ยื่นคำร้องต่ออธิบดีก่อนครบ
กำหนดไม่น้อยกว่าสิบวัน เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นสมควร
จะสั่งให้ขยายระยะเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสามสิบวัน

มาตรา ๙๐ ถ้าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้น
ตามกฎหมายของต่างประเทศมิได้ประกอบกิจการในประเทศไทย แต่ได้รับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๔) ที่จ่าย
ในประเทศไทย ให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเสีย
ภาษีโดยวิธีให้ผู้จ่ายเงิน หักเงินภาษีจากเงินที่จ่ายในอัตรา
ร้อยละ ๒๐ นำส่ง ณ ที่ว่าการอำเภอภายในเจ็ดวันนับแต่
วันที่จ่ายเงิน และในการนี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๔ มา
ใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๙๑ ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวัน นับแต่วัน
สุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๑) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดไม่ยื่นรายการซึ่งจำเป็นต้องใช้ในการคำนวณภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ หรือมิได้ทำบัญชี หรือทำไมไม่ครบตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๗ และมาตรา ๖๘ ทวิ หรือไม่นำบัญชีมาให้เจ้าพนักงานประเมินทำการได้ส่วนตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๓ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินภาษีในอัตราร้อยละ ๒ ของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ หรือยอดขายก่อนหักรายจ่ายใด ๆ ของรอบระยะเวลาบัญชี แล้วแต่อย่างใด จะมากกว่า ถ้ายอดรายรับก่อนหักรายจ่ายหรือยอดขายก่อนหักรายจ่ายดังกล่าวไม่ปรากฏ เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมินโดยอาศัยเทียบเคียง กับยอดในรอบระยะเวลาบัญชีก่อนนั้นขึ้นไป ถ้ายอดในรอบระยะเวลาบัญชีก่อนไม่ปรากฏ ให้ประเมินได้ตามที่เห็นสมควร

(๒) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดมิได้ลงรายการหรือลงรายการไม่ครบถ้วน หรือไม่ตรงความจริงในบัญชีตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๗ และมาตรา ๖๘ ทวิ เป็นเหตุให้ไม่ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง เจ้าพนักงาน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ประเมินมีอำนาจประเมินภาษีที่ขาดตามอัตราภาษีในมาตรา ๖๗ และอาจสั่งให้ผู้ต้องเสียภาษีเสียเงินเพิ่มขึ้นอีก ๒ เท่า ของจำนวนภาษีที่ขาดก็ได้

(๓) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดมิได้ปฏิบัติตาม คำสั่งของอธิบดีซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๗ เจ้าพนักงานประเมิน มีอำนาจสั่งให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นปฏิบัติตาม คำสั่งของอธิบดีให้เสร็จภายในสามสิบวัน นับแต่วันได้รับ คำสั่งของเจ้าพนักงานประเมิน หรือสั่งให้จัดบุคคลมา ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดี ณ สำนักงานของเจ้าพนักงาน ประเมินให้เสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วก็ได้ ถ้า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามหรือ ปฏิบัติไม่ครบถ้วน เจ้าพนักงานประเมินมีอำนาจประเมิน ภาษีในอัตราและตามวิธีการดังที่กล่าวไว้ใน (๑)

บทบัญญัติมาตรานี้ไม่เป็นการเสื่อมสิทธิที่เจ้าพนักงาน ประเมินจะประเมินให้เสียภาษีตามบทบัญญัติในมาตราอื่น

ในกรณีการประเมินตามความในมาตรานี้ จะออกพินัย การประเมินก็ได้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
เล็กกัน ให้ผู้ชำระบัญชีและผู้จัดการมีหน้าที่ร่วมกันแจ้งให้
เจ้าพนักงานประเมินทราบการเลิกของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน
นิติบุคคลนั้นภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เจ้าพนักงานรับจด
ทะเบียนเลิก ถ้าบุคคลดังกล่าวแล้วไม่ปฏิบัติตาม เจ้า
พนักงานประเมินอาจสั่งให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคล
นั้นเสียเงินภาษีเพิ่มขึ้นอีก ๑ เท่าของจำนวนภาษีที่ต้องเสีย
เงินนี้ให้ถือเป็นค่าภาษี

ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเล็กกันดังกล่าว
แล้ว เพื่อประโยชน์ในการคำนวณภาษี ให้ถือว่าวันที่เจ้า
พนักงานรับจดทะเบียนเลิกเป็นวันสุดท้ายของรอบระยะเวลา
บัญชี ให้ผู้ชำระบัญชีและผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบ
ร่วมกันในการยื่นรายการและเสียภาษีตามแบบและภายใน
กำหนดเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๖๘ และมาตรา ๖๙ โดย
อนุโลม

ถ้าผู้ชำระบัญชีและผู้จัดการไม่สามารถยื่นรายการและ
เสียภาษีภายในกำหนดเวลาตามความในวรรคก่อนได้ และ
ได้ยื่นคำร้องต่ออธิบดีภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่เจ้า

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

พนักงานรับจดทะเบียนเล็ก เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นสมควร จะสั่งให้ขยายระยะเวลาออกไปอีกก็ได้ เฉพาะกรณีที่มีการชำระบัญชี อธิบดีจะสั่งให้ขยายรอบระยะเวลาบัญชีออกไปอีกด้วยก็ได้

ในกรณีที่ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเล็กกันโดยไม่มีการชำระบัญชี ให้ผู้จัดการห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้ชำระบัญชี ร่วมกับผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจจัดการตามที่บัญญัติไว้ในสภาวะระก่อน

มาตรา ๗๓ ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ควบเข้ากันกับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์ในการคำนวณภาษี ให้ถือว่า แต่ละบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งควบเข้ากันนั้นได้เลิกกัน และให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใหม่นั้นได้ควบเข้ากันมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษีแทนแต่ละบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งให้ถือว่าเลิกกันนั้น ในกรณีดังกล่าวนี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๗๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และสำหรับกรณีบริษัทนิติบุคคล ให้กรรมการของบริษัทนิติ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

บุคคลที่ตั้งขึ้นใหม่มีหน้าที่และความรับผิดชอบเดียวกับผู้ชำระ
บัญชีตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๒

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
เลิกกันตามมาตรา ๗๒ หรือควบเข้ากันกับบริษัทหรือห้างหุ้น
ส่วนนิติบุคคลอื่นตามมาตรา ๗๓ การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อ
คำนวณภาษี ให้เป็นไปตามวิธีการในมาตรา ๖๕ มาตรา ๖๕
ทวิ และมาตรา ๖๖ เว้นแต่ราคาทรัพย์สินให้คิดราคาตาม
ราคาตลาดในวันเลิกหรือควบเข้ากันนั้น

ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลประกอบกิจการ
ประกันภัยให้นำเงินสำรองตาม (ก) และ (ข) ของมาตรา
๖๕ ตี (๑) ที่ยอมให้หักได้นั้นมารวมคำนวณเป็นรายได้
ด้วย

บทบัญญัติมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วน
นิติบุคคลตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง ซึ่งกระทำการกิจการขนส่ง
ผ่านประเทศต่าง ๆ

มาตรา ๗๕ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดประกอบ
กิจการวิชาชีพอิสระ ซึ่งตามกฎหมายหรือโดยสภาพย่อมเป็น
กิจการที่จะพึงทำได้แต่โดยบุคคลธรรมดาผู้วิชาชีพเช่นว่า

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

นั้น บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่กล่าวไม่ต้องเสียภาษีตามส่วนนี้ แต่ให้เสียภาษีตามบทบัญญัติส่วน ๒ ว่าด้วยการเก็บภาษีจากบุคคลธรรมดาซึ่งประกอบวิชาชีพอิสระ เสมือนว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเป็นบุคคลธรรมดาแต่ผู้เดียว โดยยอมให้หักเฉพาะค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๔๔ แต่กับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นได้ประกอบกิจการอย่างอื่นนอกจากวิชาชีพอิสระด้วย ก็ให้เสียภาษีสำหรับการประกอบกิจการอย่างอื่นตามบทบัญญัติในส่วนนี้

มาตรา ๗๖ ในกรณีที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนอย่างเดียวกับที่กล่าวในมาตรา ๔๕ ทวิ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่กล่าวไม่ต้องเสียภาษีตามส่วนนี้ แต่ให้เสียภาษีตามบทบัญญัติส่วน ๒ ว่าด้วยการเก็บภาษีจากบุคคลธรรมดา เสมือนว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเป็นบุคคลธรรมดาแต่ผู้เดียว โดยยอมให้หักเฉพาะค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๔๖ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๗๖ ทวิ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ มีลูกจ้าง หรือผู้ทำการ

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

แทน หรือผู้ทำการติดต่อ ในการประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย ให้ถือว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ประกอบกิจการในประเทศไทย และให้ถือว่า บุคคลผู้เป็นลูกจ้างหรือผู้ทำการแทน หรือผู้ทำการติดต่อเช่นว่านั้น ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล เป็นตัวแทนของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ และให้บุคคลนั้นมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ เฉพาะที่เกี่ยวกับเงินได้หรือผลกำไรที่กล่าวแล้ว

ในกรณีดังกล่าวในวรรคแรก ถ้าบุคคลผู้มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษี ไม่สามารถจะคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ได้ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการประเมินภาษีตามมาตรา ๗๑ (๑) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีการประเมินตามความในมาตรานี้ จะอุทธรณ์การประเมินก็ได้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๗๖ ตี ในการไต่สวนบุคคลธรรมดา บริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามความในหมวดนี้ โดยการกล่าวหาแจ้งความของบุคคลใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าพนักงานรัฐบาล หรือมิใช่ก็ตาม และการกล่าวหาแจ้งความนั้น ได้แสดงหลักฐานซึ่งได้มาจากที่อื่น นอกจากหลักฐานทาง ราชการสรรพากรซึ่งมีอยู่แล้ว เป็นเหตุให้เจ้าพนักงานประเมินทำการประเมินเรียกเก็บภาษี หรือภาษีและเงินเพิ่มไปอีกเท่าใด ให้เจ้าพนักงานผู้รับเงินหักออกร้อยละ ๒๕ เป็นเงินสินบนรางวัลและให้อธิบดีมีอำนาจจ่ายให้แก่บุคคลผู้กล่าวหาแจ้งความและเจ้าพนักงานผู้ตรวจพบ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมัติรัฐมนตรี "

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราภาษีเงินได้ท้ายหมวด ๓ ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๕ และให้ใช้บัญชีอัตราภาษีเงินได้ต่อไปแทน

ตอนที่ ๒ ๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

“บัญชีอัตราภาษีเงินได้”

(๑) สำหรับบุคคลธรรมดา

(ก) อัตราภาษีปกติ		ร้อยละ ๑๐
(ข) อัตราภาษีเสริม		
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑๒,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๒๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๑๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๒๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๓๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๑๕
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๓๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๔๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๒๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๔๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๕๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๒๕
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๕๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๖๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๓๐
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๖๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๗๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๓๕
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๗๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๘๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๔๐

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๙๐,๐๐๐ บาท	
แต่ไม่เกิน	๑๒๐,๐๐๐ บาท	ร้อยละ ๔๕
เงินได้สุทธิส่วนที่เกิน	๑๒๐,๐๐๐ บาท	
ขึ้นไป		ร้อยละ ๕๐

(๒) สำหรับบริษัทและห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

(ก) กำไรสุทธิไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๑๐

(ข) กำไรสุทธิส่วนที่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท

แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๑๕

(ค) กำไรสุทธิส่วนที่เกินกว่า

๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๒๐"

มาตรา ๓๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙๘ แห่งประมวล
 รัษฎากรซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติ
 แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๓
 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๙๘ ในหมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็น
 เป็นอย่างอื่น

"โรงอุตสาหกรรม" หมายความว่า โรงสี ที่ทำการไม้
 หรือย่อยหิน ที่ทำการขุดแร่หรือโรงอุตสาหกรรมอื่นที่ใช้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

เครื่องจักรหรือเครื่องกลทำให้เกิดกำลัง หรือแปลงวัตถุดิบให้เป็นรูปอื่น หรือแปลงวัตถุที่ได้แปลงมาแล้วด้วยการฝีมือ หรือด้วยเครื่องจักรหรือเครื่องกลให้เปลี่ยนสภาพเป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ตามที่จะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดชนิด แห่งอุตสาหกรรมนั้นไว้

“ร้านค้า” หมายความว่า สถานที่ซึ่งใช้ในการประกอบหรือดำเนินกิจการค้าอันมิใช่โรงอุตสาหกรรม ตามที่จะได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดชนิดแห่งการค้านั้นไว้

ร้านค้าดังกล่าวในวรรคก่อน ให้หมายความรวมทั้งที่ดิน โรงเรือน ตึก หรือแพซึ่งใช้เป็นที่พักหรือเก็บสินค้าอันเกี่ยวเนื่องกับกิจการค้า และรวมตลอดถึงบริเวณของโรงเรือน ตึก หรือแพ ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการประกอบหรือดำเนินกิจการ ค้ารวมทั้งการผลิตหรือเก็บสินค้า

“โรงค้า” หมายความว่า โรงอุตสาหกรรมหรือร้านค้า หรือทั้งสองอย่างรวมกัน

“ค่ารายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งร้านค้าสมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่ง ๆ ถ้าร้านค้าใดมีข้อตกลงให้ประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นเนื่องในการได้ใช้ร้านค้า นอกจากค่าเช่า

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

เช่นเงินค่าประกันวินาศภัย ซึ่งผู้ให้เข้าเป็นผู้รับประโยชน์
เงินกินเปล่า หรือทรัพย์สินอย่างอื่น จะเอาประโยชน์ตอบแทน
อย่างอื่นนั้นมาเป็น เกณฑ์อีกอย่างหนึ่งรวมคำนวณเป็น
ค่ารายปีด้วยก็ได้ โดย คิดเฉลี่ยเป็นรายปีตามอายุสัญญาเช่า
เว้นแต่สัญญาเช่ามีกำหนดเวลาไม่ถึงสามปี หรือมิได้มี
กำหนดเวลาไว้ให้คิดเฉลี่ยเป็นสามปี

“ปีภาษี” หมายความว่า ปีประติทิน

“ป้าย” หมายความว่า ป้ายชื่อ ยี่ห้อ หรือเครื่องหมาย
ของร้านค้า ซึ่งแสดงเป็นตัวอักษร หรือเครื่องหมายอย่างอื่น
โดยการเขียน แกะ สลัก จารึก หรือทำให้ปรากฏโดยวิธีอื่น
ทั้งนี้ไม่ว่าจะกระทำบนแผ่นกระดาษ แผ่นไม้ แผ่นกระຈก
กำแพง ผนัง ผ้า หรือวัตถุอื่น ซึ่งแสดงไว้ที่ร้านค้า หรือ
บริเวณใกล้เคียงกับร้านค้า ”

มาตรา ๓๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๕ ทวิ
แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๘๕ ทวิ ผู้ใดประกอบกิจการที่ต้องเสียภาษี
ตามมาตรา ๘๕ (๒) และได้เปลี่ยนแปลงหรือขยายร้านค้า
เป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีร้านค้าเพิ่มขึ้นในระหว่าง วันที่ ๑

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มกราคม ถึง ๓๐ มิถุนายน ในปีภาษีปีใด ให้ผู้นั้นยื่นรายการ เพื่อเสียภาษีเพิ่มเติมต่ออำเภอ ณ ที่ว่าการอำเภอภายใน กำหนดหกสิบวันนับแต่วันเปลี่ยนแปลงหรือขยายโรงค้านั้น หรือภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๔ และต้องเสียภาษีเต็ม อัตราที่กำหนดไว้ในพิกัตอัตราฉบับที่ ๒ และที่ ๓ ท้ายหมวดนี้

ผู้ใดเปลี่ยนแปลงหรือขยายโรงค้าตามความในวรรคก่อน ภายหลังจากวันที่ ๓๐ มิถุนายน ในปีภาษีปีใด ไม่ต้องยื่นรายการ เพื่อเสียภาษีเพิ่มเติมในปีนั้น”

มาตรา ๓๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ง) ของข้อ ๒ แห่งพิกัตอัตรา ฉบับที่ ๒ ท้ายหมวด ๔ ซึ่งว่าด้วยภาษีโรงค้า

“(ง) ร้านค้าแผงลอย ซึ่งค้าเฉพาะเครื่องบริโภคให้ เรียกเก็บภาษีเพียงกึ่งอัตราของ (ก) (ข) หรือ (ค) แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๔ ให้ยกเลิกความในวรรค ๔ ของมาตรา ๑๐๓ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เสตมป์” หมายความว่า เสตมป์ปิดทับหรือเสตมป์ ครอบบนกระดาน และเสตมป์ครอบบนกระดานนี้ ให้หมายความว่า

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

รวมถึงเสตมป์พิมพ์ทับบนกระดาษด้วย ทั้งนี้ตามที่กำหนด
ลักษณะโดยกฎกระทรวง”

มาตรา ๓๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๕ ทวิ
แห่งประมวลรัษฎากร

“มาตรา ๑๐๕ ทวิ ในการออกใบรับ ให้ผู้มีหน้าที่ออก
ใบรับตามความในมาตรา ๑๐๕ (๒) หรือ (๔) ทำต้นขั้ว
หรือสำเนาใบรับ และเก็บต้นขั้วหรือสำเนาใบรับเช่นนั้นไว้
เป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี นับแต่วันที่ออกใบรับ

ใบรับ ต้นขั้ว หรือสำเนาใบรับตามความในวรรคก่อน
อย่างน้อยต้องมีอักษรไทยให้ปรากฏข้อความต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ หรือยี่ห้อของผู้ออกใบรับ
- (๒) เลขที่ตามลำดับของใบรับ
- (๓) วัน เดือน ปี ที่ออกใบรับ
- (๔) จำนวนเงินที่รับ
- (๕) ชื่อ หรือยี่ห้อ และที่อยู่ของผู้ซื้อเฉพาะในกรณี
การขาย ซึ่งรวมราคาที่ต้องชำระครั้งหนึ่งตั้งแต่ ๕,๐๐๐ บาท
ขึ้นไป”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๔๐ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๑๑๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เงินเพิ่มเมื่อเรียกเก็บได้แล้ว ให้หักออกร้อยละ ๔๐ เป็นเงินสินบนรางวัล และให้อธิบดีมีอำนาจจ่ายให้แก่บุคคลที่ตรวจพบและบุคคลที่กล่าวหาแจ้งความตั้งกล่าวในวรรคหนึ่ง ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี”

มาตรา ๔๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๑ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๑ ถ้าฝ่ายที่ต้องเสียอากรเป็นรัฐบาล เจ้าพนักงานผู้กระทำการของรัฐบาลโดยหน้าที่ บุคคลผู้กระทำการในนามของรัฐบาล สภากาชาดไทย หรือเทศบาลอากรเป็นอันไม่ต้องเสีย แต่ข้อยกเว้นทั้งนี้มีให้ใช้แก่องค์การของรัฐบาลที่ใช้ทุนหรือทุนหมุนเวียนเพื่อประกอบ การพาณิชย์ หรือการพาณิชย์ซึ่งเทศบาลเป็นผู้จัดทำ”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๔๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๓ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒๓ เมื่อมีเหตุผลสมควร พนักงานเจ้าหน้าที่หรือนายตรวจ มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ทำการค้า หรือสำนักงานใด ๆ ในเวลากลางวันระหว่างอาทิตย์ขึ้นและอาทิตย์ตก และทำการตรวจสอบตราสารว่า ได้ไปดแสดงบัญชีครบถ้วนแล้วหรือไม่ หรือทำการตรวจสอบเพื่อได้ทราบว่าได้ออกใบรับตามมาตรา ๑๐๕ หรือมาตรา ๑๐๖ หรือทำหรือเก็บต้นขั้วหรือสำเนาใบรับตามมาตรา ๑๐๕ ทวิ หรือไม่ กับมีอำนาจเรียกและยึดตราสาร หรือเอกสาร และออกหมายเรียกตัวผู้หน้าที่เสียอากร ผู้ทรงตราสาร หรือผู้ถือเอาประโยชน์แห่งตราสาร และพยานหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาไต่สวนได้ ในการตรวจ พนักงานเจ้าหน้าที่หรือนายตรวจจะต้องพิจารณาอย่าให้เป็นการขัดขวาง การดำเนินการตามปกติของร้านค้าหรือสถานที่ทำการค้าจนเกินกว่าความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจ ”

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

มาตรา ๔๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๒๓ ทวิ
แห่งประมวลรัษฎากร

“ มาตรา ๑๒๓ ทวิ ให้อธิบดี โดยอนุมัติรัฐมนตรี มีอำนาจกำหนดวิธีการให้ผู้มีหน้าที่เสียอากรปฏิบัติ เพื่อให้การเสียอากรในหมวดนี้เป็นไปโดยรัดกุม การกำหนดวิธีการเช่นว่านี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ผู้มีหน้าที่เสียอากรปฏิบัติตาม ”

มาตรา ๔๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๘ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๒๘ ผู้ใด โดยรู้อยู่แล้ว ไม่อำนวยการสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือนายตรวจ ในการปฏิบัติตามหน้าที่ หรือโดยรู้อยู่แล้ว หรือจงใจ ไม่ปฏิบัติตามคำเรียก หรือไม่ยอมให้ยึดตราสารหรือเอกสาร หรือไม่ปฏิบัติตามหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือนายตรวจตามมาตรา ๑๒๓ หรือไม่ยอมตอบคำถามเมื่อซักถาม หรือฝ่าฝืนบท

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

บัญญัติมาตรา ๑๐๕ ทวิ หรือมาตรา ๑๒๓ ทวิ มีความผิด
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ”

มาตรา ๔๕ ให้แก้ไขเพิ่มเติมความในบัญญัติอัตราอากร
เสตมป์ท้ายหมวด ๖ ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร
ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ยกเลิกความใน ก. และ ง. ของข้อ ๖ แห่ง
บัญญัติอัตราอากรเสตมป์ท้ายหมวด ๖ ลักษณะ ๒ แห่ง
ประมวลรัษฎากรซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๓ แห่ง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๒ เล่ม ๖๙ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ลักษณะแห่งตราสาร	คำอากร แสดงปี	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้องจัด ชำระแสดงปี
ก. <u>กรรมธรรม์ประกันวินาศภัย</u> ทุก ๒๕ บาท หรือเศษของ ๒๕ บาท แห่งบทยประกันภัย	๑๐	ต่างกันกับผู้รับประกันภัย	ผู้รับประกันภัย
ง. <u>กรรมธรรม์ประกันภัยซึ่งผู้รับ</u> <u>ประกันภัยนำไปให้ผู้อื่นประกัน</u> <u>อีกต่อหนึ่ง</u>	๑ บาท	ผู้รับประกันภัย	ผู้รับประกันภัย คนหลัง

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

(๒) ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๖, ๑๗, ๒๔, ๒๕ และ
 ๒๗ แห่งบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖ ดัชนี ๒
 แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

ลักษณะแห่งตราสาร	คำอาการ แสดง	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้องจัด ชำระแสดง
<p>๑๖. ใบรับของ ซึ่งออกให้เนื่องใน กิจการรับขนส่งสินค้าภายใน ประเทศ โดยทางน้ำ ทางบก และทางอากาศ คือตราสาร ซึ่งลงลายมือชื่อพนักงานหรือ นายสินค้าของยานพาหนะรับ ขนส่งซึ่งออกับของดังระบุ ไว้ในใบรับนั้นเมื่อไม่ได้ออก บิลออฟเลดิง</p>			

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ เมษายน ๒๔๘๔

ลักษณะแห่งตราสาร	ค่าอากร แสตมป์	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้องจัด ชำระแสตมป์
ก. ใบรับของทอดกสำหรับรับขน ส่งและมีมูลค่ารับขนเล็กน้อย กว่า ๕ บาท สำหรับละ	๑๐ สตางค์	ผู้ออกใบรับ	ผู้ออกใบรับ
ข. ใบรับของในกรณีอื่น สำหรับละ ๑๘. ค่าประกัน	๒๕ สตางค์	ผู้ออกใบรับ	ผู้ออกใบรับ
ก. สำหรับจำนวนเงินไม่ถึง ๕๐๐ บาท ทุกจำนวนเงิน ๑๐๐ บาท หรือเศษของ ๑๐๐ บาท ข. สำหรับจำนวนเงินตั้งแต่ ๕๐๐ บาท ขึ้นไป	๑ บาท ๕ บาท	ผู้ค่าประกัน ผู้ค่าประกัน	ผู้ค่าประกัน ผู้ค่าประกัน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ เมษายน ๒๕๕๕

ลักษณะแห่งตราสาร	ค่าอากร แสตมป์	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้อง ชำระแสตมป์
<p><u>ยกเว้นไม่ต้องเสียอากร</u></p> <p>ก. คำประกันหนี้^๕แห่ง^๕แต่การที่^๕ รัฐบาลให้^๕ราษฎร^๕กู้^๕หรือยอม^๕ เพื่อการบริโภคร^๕หรือการ^๕</p> <p>เกษตรกรรม^๕</p> <p>ข. คำประกันหนี้^๕แห่ง^๕แต่การที่^๕ สหกรณ์ให้^๕สมาชิก^๕กู้ยืมเงิน^๕ ๒๔. หนังสือ^๕บริ^๕คณ^๕ห^๕สนธิ^๕ ของ^๕ บริษัท^๕จำกัด^๕ที่^๕ส่ง^๕ค่านาย^๕ ทะเบียน^๕</p>	๕๐ บาท	ผู้เริ่มก่อการ	ผู้เริ่มก่อการ

ตอนที่ ๒๖ เกม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

ลักษณะแห่งตราสาร	ค่าอากร แสดงปี	ผู้ต้องเสีย อากร	ผู้ต้องจัด หาแสดงปี
<p>๒๕. <u>ข้อบังคับของบริษัทจำกัด</u> ที่</p> <p><u>ส่งต่อนายทะเบียน</u></p> <p>๒๖. <u>หนังสือสัญญาทางหุ้นส่วน</u></p> <p>ก. <u>หนังสือสัญญาจัดตั้งทาง</u> <u>หุ้นส่วน</u></p> <p>ข. <u>หนังสือสัญญาแก้ไข</u> <u>สัญญาจัดตั้งทางหุ้นส่วน</u></p>	<p>๕๐ บาท</p> <p>๑๐ บาท</p> <p>๒ บาท</p>	<p>กรรมการ</p> <p>ผู้เป็นหุ้นส่วน</p> <p>ผู้เป็นหุ้นส่วน</p>	<p>กรรมการ</p> <p>ผู้เป็นหุ้นส่วน</p> <p>ผู้เป็นหุ้นส่วน</p>

ตอนที่ ๒๕ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๑๗ เมษายน ๒๔๘๔

(๓) ให้อยกเลิกความใน ก.ข.ค.ง.จ.ฉ. ของข้อ
๒๕ แห่งบัญชีอัตราอากรแสตมป์ท้ายหมวด ๖ ลักษณะ ๒
แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๓
แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ.
๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ลักษณะแห่งตราสาร	คำอากร แสดง	ผู้ต้อง อากร	ผู้ต้อง ชำระ
ก. แบบพิมพ์ซึ่งกฎหมายได้ กำหนดราคาสูงกว่าฉบับ ละ ๑๐ สตางค์ ให้ปิด แสดงที่แทนราคา ข. แบบพิมพ์อื่น ๆ	ตามราคา ที่กำหนด ๑๐ สตางค์	ผู้ทำตราสาร ผู้ทำตราสาร	เจ้าพนักงาน ผู้จ่ายแบบ พิมพ์ เจ้าพนักงาน ผู้จ่ายแบบ พิมพ์

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๔๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓๔ แห่ง
ประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๔ แห่ง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร พ.ศ. ๒๔๘๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓๔ มหรสพที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ไม่อยู่ใน
บังคับแห่งบทบัญญัติในหมวดนี้

(๑) มหรสพที่เก็บเงินเพื่อบำรุงสาธารณประโยชน์โดย
เฉพาะ ตามเงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) มหรสพภายในเขตวัดหรือบริเวณใกล้เคียงกับเขต
วัดตามที่อธิบดีเห็นสมควร ซึ่งวัดจัดขึ้นและเป็นเทศกาล
ประจำปี

(๓) มหรสพที่เก็บค่าดูเป็นอัตราสูงสุดไม่เกิน ๕๐
สตางค์

(๔) มหรสพซึ่งรัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวง

(๕) กีฬาสำหรับสถานศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ
จัดให้มีขึ้น ”

มาตรา ๔๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓๖ แห่ง
ประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๕

“ มาตรา ๑๓๖ ตัวนั้นต้องทำด้วยกระดาษอ่อน และ
อย่างน้อยต้องมีอักษรไทย ให้ปรากฏข้อความต่อไปนี้

(๑) ชื่อสถานที่สำหรับมหรสพ หรือเจ้าของ หรือ
คณะมหรสพ

(๒) เลขที่ตามลำดับของตัว

(๓) กำหนดวันเข้าดู

(๔) ราคาตัว

(๕) ชนที่ดู (ถ้ามี)

ถ้าเป็นตั๋วไม่เสียค่าดู ออกให้สำหรับเข้าดูฉบับละครครั้งเดียว
ให้ระบุจำนวนผู้ดูแทนกำหนดวันเข้าดูและราคาตัว ถ้าออก
ให้สำหรับเข้าดูฉบับละครหลายครั้ง ให้ระบุระยะเวลาเข้าดู
และจำนวนผู้ดูแทนกำหนดวันเข้าดูและราคาตัว ”

มาตรา ๔๘ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ และข้อ ๗ แห่ง
บัญชีอัตราอากรมหรสพท้ายหมวด ๑ ลักษณะ ๒ แห่ง
ประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓๕ แห่ง
พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๘๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

“๓. มหรสพอย่างอื่นให้เก็บอากรร้อยละ ๓๐ ของค่าตัว ถ้าเป็นกีฬาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้เก็บอากรร้อยละ ๒๐ ของค่าตัว”

“๔. บัตรทางราชการที่ออกให้เข้าดูโดยไม่ต้องเสียค่าดู และตั๋วที่มีราคาไม่เกิน ๕๐ สตางค์ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียอากร”

มาตรา ๔๘ ให้ยกเลิกความในลักษณะ ๑ แห่งประมวลรัษฎากร และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ลักษณะ ๑

ภาษีโรงเรือนภักตาคาร

มาตรา ๒๔๘ การเรียกเก็บภาษีโรงเรือนภักตาคาร ซึ่งบัญญัติไว้ในลักษณะนี้ ให้อยู่ในอำนาจหน้าที่และการควบคุมของกรมสรรพากร

มาตรา ๒๔๘ ในลักษณะนี้

“โรงเรือนภักตาคาร” หมายความว่า สถานที่ซึ่งเป็นโรงเรือนตามพระราชบัญญัติโรงเรือนภักตาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ หรือที่จำหน่ายอาหารเป็นปกติ หรือที่เป็นทั้งโรงเรือนและที่

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

จำหน่ายอาหารเป็นปกติ และสถานที่นั้นมีค่ารายปีตั้งแต่ ๑,๒๐๐ บาทขึ้นไป

“เจ้าสำนัก” หมายความว่า เจ้าของ ผู้ควบคุม และผู้จัดการโรงแรมภัตตาคาร

“ที่พัก” หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้สำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใด ซึ่งเจ้าสำนักจัดให้พักอาศัยเพื่ออยู่หรือพักชั่วคราว

“อาหาร” หมายความว่า ของกิน หรือเครื่องดื่มทุกชนิด

“ขาย” หมายความว่า โอนกรรมสิทธิ์ไม่ว่ากรณีใด ๆ

“ค่ารายปี” หมายความว่า ค่ารายปีตามมาตรา ๑๘

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๓๐

มาตรา ๒๕๐ ให้จัดเก็บภาษีเรียกว่า ภาษีโรงแรมภัตตาคาร เมื่อมีการให้เช่าที่พัก หรือมีการขายอาหาร หรือมีการให้เช่าที่พักและขายอาหารจากโรงแรมภัตตาคาร

มาตรา ๒๕๑ การเรียกเก็บภาษีโรงแรมภัตตาคารตามลักษณะนี้ ให้เก็บจากค่าเช่าที่พัก หรือค่าอาหาร หรือค่าเช่า

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

ที่พักและค่าอาหาร บรรดาที่เรียกเก็บหรือที่ค้างชำระตาม บัญชีอัตราภาษีโรงเรือนกัฏดาการท้ายลัถณณะนี้

เงินที่เรียกเก็บหรือที่ค้างชำระเป็นค่าบริการ หรือเป็นค่า สิ่งอื่นที่จัดให้ เนื่องในการให้เช่าที่พัก หรือการขายอาหาร หรือการให้เช่าที่พักและขายอาหารจากโรงเรือนกัฏดาการ ให้ ถือเป็นเงินที่ต้องเสียภาษีตามความในวรรคก่อน

มาตรา ๒๕๒ รัฐมนตรีมีอำนาจยกเว้นไม่เก็บภาษี โรงเรือนกัฏดาการ จากสโมสรหรือสมาคมที่จำหน่ายอาหาร โดยมีได้มุ่งหากกำไร ในการยกเว้นไม่เก็บภาษีนีั รัฐมนตรี จะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ให้ปฏิบัติก็ได้

ถ้าปรากฏว่าสโมสรหรือสมาคมใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข ที่รัฐมนตรีกำหนด รัฐมนตรีจะเพิกถอนการยกเว้นไม่เก็บ ภาษีเสียก็ได้

มาตรา ๒๕๓ ให้เจ้าสำนักชำระภาษีโรงเรือนกัฏดาการ ต่ออำเภอท้องที่ภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับกรณีเงินที่เรียกเก็บได้ในเดือนหนึ่ง ๆ ตามมาตรา ๒๕๑ ให้นำไปชำระภายในวันที่ ๗ ของเดือน ถัดไป

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

(๒) สำหรับกรณีเงินที่ค้างชำระในเดือนหนึ่งๆ ตาม มาตรา ๒๕๑ ให้ขยายกำหนดเวลาชำระต่อไปได้ถึงวันที่ ๑๕ ของเดือนถัดจากเดือนที่ต้องชำระภาษีตาม (๑)

พร้อมกับการชำระภาษีตาม (๑) และ (๒) ให้เจ้าสำนักยื่นรายการตามแบบที่อธิบดีกำหนดไปพร้อมด้วย และการชำระภาษีนี้อาจถือว่าสมบูรณ์ต่อเมื่อได้รับใบเสร็จรับเงิน ซึ่งนายอำเภอได้ลงลายมือชื่อแล้ว

มาตรา ๒๕๔ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ถ้ามิได้ชำระ ภายในกำหนดตามมาตรา ๒๕๓ ให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ ๒๐ เงินเพิ่มนี้ให้ถือว่าเป็นภาษีโรงเรือนและที่ดิน

มาตรา ๒๕๕ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ถ้ามิได้ชำระ ภายในกำหนด ให้ถือเป็นเงินค้าง และเพื่อให้ได้รับชำระเงิน ค้าง ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๕๖ ให้อธิบดี โดยอนุวัติรัฐมนตรี มีอำนาจ กำหนดวิธีการให้เจ้าสำนักปฏิบัติเพื่อให้การเสียภาษีใน ลักษณะนี้เป็นไปโดยรัดกุม การกำหนดวิธีการเช่นว่านี้ เมื่อ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เจ้าสำนักปฏิบัติตาม

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

มาตรา ๒๕๑ ในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๒๕๐ กี้ดี โดยการกล่าวหาแจ้งความของบุคคลใด ๆ ไม่ว่าจะยื่นเจ้าพนักงานรัฐบาลหรือมิใช่ก็ดี และการกล่าวหาแจ้งความนั้น ได้แสดงหลักฐานความผิดโดยชัดแจ้ง เป็นเหตุให้พบการไม่เสียภาษีโรงแรมภักดาการ หรือเสียไม่ครบถ้วน พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้เจ้าสำนักเสียภาษีโรงแรมภักดาการจนครบ และสั่งให้เสียเงินเพิ่มอีกเป็นจำนวน ๒ เท่าของภาษีโรงแรมภักดาการที่ไม่เสีย หรือที่ขาด หรือเป็นเงิน ๑๐๐ บาท แล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า ภาษีโรงแรมภักดาการและเงินเพิ่มตามมาตรานี้ ให้ชำระภายในกำหนดสิบวันนับแต่วันได้รับคำสั่งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นภาษีโรงแรมภักดาการ

เงินเพิ่มเมื่อเรียกเก็บได้แล้ว ให้หักออกร้อยละ ๒๕ เป็นเงินสินบนวางวัด และให้อธิบดีมีอำนาจจ่ายให้แก่บุคคลที่ตรวจพบและบุคคลที่กล่าวหาแจ้งความดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติรัฐมนตรี

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ เมษายน ๒๕๕๔

มาตรา ๒๕๙ ให้เจ้าสำนักมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติและการชำระภาษีโรงเรือนกักตาดาคารของโรงเรือนกักตาดาคารตามบทบัญญัติในลักษณะนี้ทุกประการ

มาตรา ๒๕๙ เมื่อมีเหตุผลสมควร พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในโรงเรือนกักตาดาคารหรือสำนักงานของโรงเรือนกักตาดาคาร เพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามบทบัญญัติในลักษณะนี้ กับมีอำนาจเรียกและยึดตราสาร หรือเอกสาร และออกหมายเรียกตัวเจ้าสำนักกับพยานหลักฐานอื่นอันควรแก่เรื่องมาไต่สวนได้ ในการตรวจ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องพิจารณาอย่าให้เป็นการขัดขวางการดำเนินการ ตามปกติของโรงเรือนกักตาดาคารจนเกินกว่าความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจ

มาตรา ๒๖๐ เจ้าสำนักใดฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๒๕๖ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๒๖๑ ผู้ใด โดยรู้อยู่แล้ว ไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติตามหน้าที่ หรือ โดยรู้อยู่แล้ว หรือจงใจ ไม่ปฏิบัติตามคำเรียก หรือไม่ยอมให้ยึดตราสารหรือเอกสาร หรือไม่ปฏิบัติตามหมาย

ตอนที่ ๒๖ เติม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๙๔

ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๕๕ หรือไม่ยอมตอบ
คำถามเมื่อซักถาม มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๖๒ ผู้ใด

(๑) โดยรู้อยู่แล้ว หรือจงใจ แจ้งข้อความเท็จ
หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ
หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลี่ยงการเสีย
ภาษีโรงเรือนกักตาดคาร หรือ

(๒) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยฉ้อโกง
หรืออุบาย หรือโดยวิธีการอื่นใดทำนองเดียวกัน หลีกเลี่ยง
หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีโรงเรือนกักตาดคาร

ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือ
จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

บัญชีอัตราภาษีโรงเรือนกักตาดคาร

(๑) อัตราร้อยละ ๑๕ ของเงินที่เรียกเก็บหรือที่ค้าง
ชำระ แต่ภาษีที่จะต้องเสียทั้งปี ต้องไม่น้อยกว่าค่ารายปี

(๒) ถ้าเงินภาษีที่ชำระตาม (๑) ตลอดปีประคติน
รวมกันมีจำนวนไม่ถึงค่ารายปี ให้เพิ่มเงินภาษีที่จะต้องชำระใน

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

เดือนสุดท้ายของปีประติทิน เพื่อให้ยอดเงินภาษีทั้งปีเท่ากับค่ารายปี แต่ถ้าเป็นกรณีที่ประกอบกิจการโรงแรมกักตักการไม่เต็มปี ให้เสียภาษีตามส่วนแห่งระยะเวลาของเดือนที่ประกอบกิจการในปีประติทินนั้น "

มาตรา ๕๐ บรรดาบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรที่บกเล็หรือแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้ได้ในการปฏิบัติจัดเก็บภาษีอากรที่ค้างอยู่หรือที่พึงชำระก่อนวันใช้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่

(๑) มาตรา ๑๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่การยื่นรายการซึ่งได้ยื่นไว้แล้วไม่เกินห้าปีนับแต่วันใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๕

(๒) มาตรา ๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่กรณีความผูกพันที่ต้องจ่ายเงินซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนวันใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๕๐ และความผูกพันเช่นนั้นยังคงมีอยู่หลังวันใช้บังคับนั้น ในกรณีเช่นนั้นเมื่อมีการจ่ายเงินตามข้อผูกพันครั้งสุดท้าย ให้ผู้

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๔ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๕๔

จ่ายเงินหักภาษีตามมาตรา ๕๐ สำหรับเงินซึ่งได้จ่ายไปแล้ว
ในครั้งก่อน ๆ ก่อนวันใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๕๐ ด้วย

(๓) มาตรา ๙๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๓๓ แห่ง
พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับแก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติ
บุคคลซึ่งเลิกกันก่อนวันใช้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๙๕ แต่
ยังชำระบัญชีอยู่ในวันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ ในกรณี
เช่นว่านี้ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณภาษี ให้ถือว่าวันใช้
บังคับพระราชบัญญัตินี้เป็นวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชี
และให้นำมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ มาใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ตอนที่ ๒๖ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ เมษายน ๒๔๘๔

และข้อความอื่นอันควรแก่เรื่องภายในเดือนกุมภาพันธ์ทุก ๆ ปี ต่อเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งด้วย ”

มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๗ ถ้าผู้มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินกว่า ๔,๘๐๐ บาท เป็นผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ หรือเป็นผู้อยู่ในต่างประเทศ ให้เป็นหน้าที่ของผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์ หรือผู้จัดการกิจการอันก่อให้เกิดเงินได้พึงประเมินนั้นแล้วแต่กรณี ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๕๖ และเป็นตัวแทนในการชำระภาษี ”

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๘๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน